

Tình đầu dở hơi

Tình đầu à! Tình đầu lấy vợ có vui lắm không?

Sao tình đầu cứ cười trên nỗi đau của em thế?

Cười cái gì? Đi chết đi!

Em bắt đầu tra tấn bức ảnh anh đang cười nhăn nhở. Này thì tô cho cái môi thâm như quả cà tím. Này thì vẽ cho bộ râu dê và hai cái sừng trâu. Vẫn còn cười hả. Đã thế, em cầm bút dạ tô kín mặt anh. Mặt đen sì thế này thì chẳng ai còn nhận ra anh nữa. Em hả hê một cách gượng gạo rồi bật khóc. Em thấy mình ngu ngốc quá. Tại sao em lại đi hủy hoại bức ảnh cuối cùng còn sót lại của anh cơ chứ?

Tình đầu à! Tình đầu có giận em không?

Tình đầu? Tình đầu của em đâu rồi?

- Cái con dở hơi này! Có ra ngoài ăn cơm không thì bảo. Tao phá cửa vào cho mày đi bệnh viện tâm thần bây giờ!

Thằng anh trai thô lỗ của em gọi đấy. Em phải ra ngoài ăn cơm đây. Tình đầu chịu khó nằm dưới gối chờ em ăn cơm xong vào nói chuyện tiếp nhé.

Bàn ăn có bốn người. Ba người kia nhìn em với ánh nhìn mọi rợ. Ngồi đối diện với em là thằng anh trai, bản mặt căng căng cùng quả tóc ba phân nham nhở tố cáo bản chất du côn của hắn. Ngồi bên trái em là ông bố có gương mặt phì nộn. Nhiều lúc em muốn hỏi mẹ xem bà có lảng nhãng với ông nào điển trai hơn để đẻ ra bọn em không. Tại sao em đẹp thế, thằng anh cũng không đến nỗi nào, thế mà ông bố lại xấu đến mức khủng khiếp. Ngồi bên phải em là bà mẹ, cũng là người có hồn nhất ở gia đình này. Bình thường bà mẹ trông phúc hậu, nhưng mỗi lần chạm ý với ông bố là mặt mày sừng sĩa, rất dữ tợn. Em thừa hưởng đức tính này từ mẹ. Thế nên bình thường trông em dịu dàng nhưng đổ ai dám bắt nạt em. Kể cả anh!

- Ăn đi con! Nghĩ nhiều mệt người. Trên đời này thiếu gì thằng đàn ông tốt hơn nó - Bà mẹ an ủi em.

- Cứ dở hơi như này thì thằng nào nó dám lấy. - Ông bố phũ phàng nói.

- Ở cái ông này hay nhỉ? Trước tôi cũng như nó đấy. Nếu tôi mà không thất tình thì ma nào nó dám lấy ông! Cái đồ... xấu đến nỗi ruồi cũng không thèm bầu. - Bà mẹ nguýt môi.

- Toàn của nợ!

- Ông bảo ai của nợ? - Mặt bà mẹ đanh lên.

Ông bố không ho he gì thêm. Trong khi đó thằng anh trai vẫn hùng hục ăn, hình như là sang bát thứ năm.

Giữa khung cảnh nhạt nhẽo của bữa cơm gia đình này, em nghĩ đã đến lúc em phải đưa ra một quyết định. Em nghiêm túc nói:

- Mẹ! Con muốn lấy chồng!

- Lấy ai? - Bà mẹ hỏi.

- Lấy ai cũng được!

Thằng anh trai em gác đũa, cười phớ lớ. Hắn chỉ tay vào ông bố rồi bảo:

- Đây! Mẹ cứ tìm cho nó mẫu người lí tưởng như bố hồi trước ấy!

Ông bố biết thằng anh trai xỏ xiên mình, nhưng không tỏ ra tự ái mà ôn tồn nói:

- Nó đã nói thế thì bà cứ làm mối cho nó một thằng. Không nghiện ngập hay du côn là được. Giàu thì tốt. Mà nghèo quá thì về đây tôi nuôi.

Chao ôi! Hơn hai mươi tư năm rồi em mới nhận ra ông bố xấu xí của em cũng nói được những câu gọi là tuyệt vời. Thằng anh trai khốn nạn thì em không thèm chấp. Em tin tưởng ở bà mẹ, bởi vì bà mẹ có phần giống em, nhất định bà sẽ biết cách rút kinh nghiệm từ sai lầm trong quá khứ.

Quả nhiên, không phải đợi lâu, đã có một cái tên được bà nhắm đến:

- Mẹ chấm thằng Quyết ở xóm Đông. Thằng này là con trai bạn của mẹ. Nó ba mươi tuổi, có bằng cử nhân đại học, mỗi tội nhất gái nên chưa có người yêu. Mẹ sẽ sắp xếp cho con gặp mặt nó. Nó mà vợ được con là hơn vợ được vàng. Nếu con ưng thì cuối năm nay tổ chức lễ cưới luôn. Ý con thế nào?

Em định hỏi thêm tay Quyết ấy xấu đến mức nào? Dở người có hơn em không? Ba mươi tuổi mà chưa có người yêu chắc là hàng tồn kho, sản phẩm lỗi của tạo hóa. Nhưng thôi, đến đâu thì đến!

- Con sao cũng được. Tùy mẹ sắp xếp. - Em đừng đừng nói.

Buổi hẹn hò đầu tiên với tay Quyết ấy hai bà mẹ đòi góp mặt. Em phản đối ngay. Trai gái hẹn hò, phụ huynh đến để làm gì. Để xem phim tình cảm suốt mướt của Hàn Quốc hả? Chỉ sợ lại là phim hành động của Việt Nam thì các bà mẹ tha hồ mà mất mặt!

Em nhớ lần đầu tiên em gặp với anh là ở một quán cà phê lúc em còn là sinh viên, quán ấy không thơ mộng lắm, nhưng đủ lãng mạn để em có những cảm xúc đẹp về anh. Lần hẹn hò này, tay Quyết đến tận nhà đón em và chở em đến quán lẩu gà. Gặm đùi gà và nói chuyện tình yêu chắc thuộc loại hẹn hò kinh điển trong tiểu thuyết.

- Em ăn đi cho nóng!

Tay Quyết hồ hởi gắp miếng thịt gà vào bát của em. Trời mùa thu âm u, nhưng em bắt đầu cảm thấy nóng. Ngoại hình tay Quyết không đến nỗi nào, cao ráo, dễ nhìn, nhưng sản phẩm lỗi của tạo hóa là ở sự khờ khạo này đây. Tội nghiệp những gã đàn ông khờ khạo đến mức không nhận ra mình đang khờ khạo. Em nghĩ vai trò của em trong cuộc hẹn hò này là để chỉ ra sự khờ khạo của hắn.

- Anh chẳng lãng mạn chút nào cả!

Tay Quyết ngẩn người với cái chân gà đang gặm dở. Thoạt đầu, em tưởng đó phải là cú sốc lớn với hắn. Nhưng ở tuổi đời 30, sự từng trải giúp hắn giữ được bình tĩnh sau lời châm chọc của em. Hắn từ tốn nói:

- Anh xin lỗi! Anh thô thiển quá. Anh nghĩ giờ này chưa ăn cơm nên em đói.

- Anh không phải xin lỗi! Chắc tại em không đói!
- Vậy anh và em sẽ đi cà phê?
- Bây giờ em không có hứng đi cà phê.
- Hay là xem phim?
- Em không có tâm trạng để đi xem phim.
- Vậy em thích đi đâu?
- Tùy anh. Trừ những nơi em không thích đến thì anh đi đâu cũng được.

Em cười thầm trong bụng vì vẻ bối rối của hắn. Thực ra trong đầu em lúc này chẳng có nơi nào mà em thích đến. Có thể hắn sẽ mất cả ngày để gợi ý toàn những địa điểm mà em không thích. Nhưng hắn đã lựa chọn một giải pháp thông minh là không nói gì. Hắn bảo em ngồi lên xe rồi hắn sẽ chở đi. Đi đâu? Hắn chẳng nói chẳng rằng phóng một mạch lên đỉnh cầu Bính. Hắn dựng xe, đứng sát lan can cầu, giang tay hít hà những cơn gió mùa thu nhẹ nhàng, mà không hỏi em một câu nào là chỗ này em có thích không. Hắn nói:

- Đây là nơi anh đến để giải tỏa tâm trạng nhưng lúc cảm thấy ngọt ngào trong cuộc sống.
 - Đây là nơi em từng có ý định tự tử!
 - Vậy sao? Thật nông nổi.
 - Nếu bây giờ em nhảy xuống sông. Anh có dám nhảy xuống cùng em không?
- Có lẽ câu hỏi của em đã làm hắn choáng váng. Hắn tròn mắt nhìn em, đứng hình tầm nửa phút.
- Em bỏ guốc ra!
 - Để làm gì?

- Tự tử!

Hắn vừa nói vừa nhanh nhẩu cởi giày của hắn. Hắn nghĩ em không dám tự tử cùng hắn ư? Đây là ý nghĩ sai lầm nhất của hắn. Em sẽ cho hắn mất xác luôn!

Nhưng mọi chuyện tiếp diễn thế nào anh biết không. Hắn không khờ khạo, nhưng quái đản hơn em tưởng tượng. Hắn cầm guốc của em và giày của hắn ném tòm xuống sông, rồi hớn hờ nói:

- Đây, hai đứa mình vừa tự tử rồi đấy. Chìm nghỉm luôn!

Em vừa buồn cười vừa muốn vả vào bản mặt chày cối của hắn. Nhưng cũng phải cho hắn một điểm cộng bởi vì trong tình huống như thế không phải ai cũng dờ hơi như hắn được. Hậu quả của việc làm dờ hơi là cả hai đứa phải đi chân đất về nhà. Hắn bảo sẽ tạt qua cửa hàng thời trang để mua dép guốc cho em. Nhưng lúc này, em lại thích đi chân đất hơn. Em bảo hắn, nếu bố mẹ có hỏi em đi chơi kiểu gì mất cả guốc thì em sẽ nói hắn vứt guốc của em đi. Cho hắn mất mặt. Hắn lại nhớn nhạo bảo:

- Em cứ nói xấu anh tùy thích. Nếu việc đó khiến em cảm thấy thoải mái hơn!

Chao ôi! Về sự lì lợm hắn giống anh kinh khủng. Em nhớ có lần em giận anh quên mất ngày kỉ niệm chúng ta quen nhau. Anh đến tận ký túc xá để xin lỗi vì em không nghe điện thoại. Nhưng bảo vệ làm nghiêm không cho anh vào ký túc xá nữ. Anh đứng chờ ngoài cổng suốt sáu tiếng đồng hồ. Sáu tiếng ấy đủ làm cả ký túc xá xôn xao. Tội bạn em lỗi em ra ngoài cổng và dúi em vào lòng anh. Trong vòng tay anh, trước sự reo hò của đám bạn, em đã nghĩ em là người hạnh phúc nhất thế giới.

Mỗi lần gặm nhấm lại những mảnh vụn quá khứ có anh chỉ khiến em phát điên. Thực tại, sự khởi đầu mới của em là với hắn! Anh lấy vợ thì em cũng sẽ lấy chồng! Lấy hắn ư? Có thể lắm chứ! Hắn đẹp trai hơn bố em và hắn lì lợm giống anh.

Đến bây giờ em vẫn luôn tự hỏi vì sao tình đầu của em tan vỡ. Vì một chuyện giận hờn không đáng có, vì chúng ta quá nhàm chán lẫn nhau, hay vì cái tôi ích kỉ của cá nhân em? Em giận anh một ngày, rồi một tuần, luôn hi vọng bằng sự lì lợm vốn có anh sẽ níu giữ em. Nhưng anh cứ hờ hững để thời gian

trôi đi, dài và mỏng manh như một sợi chỉ. Em vẫn hi vọng, vẫn nuôi dưỡng một niềm tin một ngày nào đó anh sẽ trở về bên em cho đến lúc mọi thứ sụp đổ hoàn toàn khi nghe tin anh có người yêu mới...

Tình đầu à! Tình đầu không lưu luyến em ư?

Tình đầu không cho em thêm thời gian để tình đầu trong em thành dĩ vãng!

Em đã điên! Em đang điên! Nhưng em không thể điên thêm được nữa!

Lúc này đây, em phải đốt tình đầu - bức ảnh bị em tô một màu đen đặc, đốt hết những kí ức nham nhở tồn tại trong em để tập trung cho một cuộc tình mới. Tháng sau em sẽ lấy Quyết. Trong thời gian qua em nhận ra hăn chân thành và lì lợm còn hơn anh. Em không chắc rằng em sẽ yêu hăn mãnh liệt như em đã yêu anh, không chắc rằng thời gian có thể xoa dịu tâm hồn em nhưng em đặt niềm tin rằng thế giới này sẽ trở lại bình yên khi em ở bên hăn.

Em sẽ không còn mơ hồ về hạnh phúc của chính mình?

Em sẽ thanh thản?

Em sẽ không còn dở hơi nữa phải không anh?

H.T